Του **Δημήτρη Μπελαντή**

Εδώ και πολλούς μήνες μού έχει γίνει σαφές ότι η Λαϊκή Ενότητα κινείται σε απολύτως λάθος πολιτική, στρατηγική και φυσιογνωμική κατεύθυνση σε σχέση με τις ανάγκες του μαζικού κινήματος και της συγκρότησης ενός μαρξιστικού, αντικαπιταλιστικού και αντιιμπεριαλιστικού πολιτικού ρεύματος στην Ελλάδα. Ήδη κατά το τραγικό καλοκαίρι του 2015, η ηγεσία του Αριστερού Ρεύματος ιδίως, η οποία και πρωτοστάτησε στην διαμόρφωση της ΛΑΕ, απέτυχε ή ενδεχομένως δεν θέλησε να αποστοιχηθεί έγκαιρα από τον ΣΥΡΙΖΑ και να μπλοκάρει σε ικανοποιητικό βαθμό την ψήφιση του Τρίτου Μνημονίου.

Στην συνέχεια, η ηγεσία του Αριστερού Ρεύματος και ο ίδιος ο σ. Παναγιώτης Λαφαζάνης προσωπικά διαμόρφωσαν την ΛΑΕ με απολύτως εσφαλμένο τρόπο.

Πολιτικά, «ξαναζέσταναν» το πρόγραμμα του ενιαίου ΣΥΡΙΖΑ πριν από το Μνημόνιο και την «κυβέρνηση της Αριστεράς» χωρίς να συνειδητοποιούν τις μεγάλες καταστροφές που επέφερε ο κυβερνητισμός, η ανάθεση και η γενικότερη αποτυχία των καθεστωτικών στρατηγικών της Αριστεράς μέχρι τότε.

Προσέθεσαν –θετικά- το ζήτημα του ευρώ, χωρίς, όμως, να στηρίζουν αυτήν την πρόταση ούτε πολιτικά ούτε επιστημονικά σε όλες της τις συνέπειες- και μάλιστα στην προεκλογική περίοδο του 9.2015 προς το τέλος θόλωσαν όσο μπορούσαν αυτό το ζήτημα για επικοινωνιακούς λόγους. **Η σχετική αμφιθυμία του Αριστερού Ρεύματος ως προς τον καθεστωτικό ευρωπαϊσμό φάνηκε και από το γεγονός ότι στην Πρώτη Συνδιάσκεψη της ΛΑΕ (24-26/6/16) η πλειοψηφία δεν έκανε δεκτές τις προτάσεις για σαφές πρόγραμμα εξόδου από την Ε.Ε.**

Δεν πέτυχαν ως ηγεσία να ενώσουν την ριζοσπαστική αντιμνημονιακή Αριστερά και από την πλευρά τους έκαναν ό,τι μπορούσαν για να μην πετύχει η συνεργασία με την Ανταρσύα στις εκλογές του 9.2015- ανεξάρτητα από τις ξεχωριστές και σημαντικές ευθύνες και της Ανταρσύα για αυτήν την αποτυχία. Απλώς απέσπασαν ένα τμήμα από την Ανταρσύα, το οποίο «κατάφερε» κατά την παρουσία του στην ΛΑΕ να συνενώσει και να συμπαρουσιάσει όλες τις πολιτικές και φυσιογνωμικές αδυναμίες και παθογένειες της Αριστερής Πλατφόρμας και της Ανταρσύα μαζί (αρχηγισμός, γραφειοκρατισμός, παραγοντισμός, μηχανισμοί, ιδεοληψία κ.π.α.) μην συνεισφέροντας στην διαμόρφωση της ΛΑΕ παρά, ουσιαστικά, πολύ λίγα γόνιμα στοιχεία.

Η σημερινή πολιτική στρατηγική και φυσιογνωμία της ΛΑΕ συμπυκνώνει την πλήρη αδυναμία ή και απροθυμία για ένα πρόγραμμα αντικαπιταλιστικής, αντινεοφιλελεύθερης και αντιμπεριαλιστικής ρήξης στην ελληνική κοινωνία. Θα αναφέρω, για να αποδείξω την θέση μου, ορισμένα σοβαρά παραδείγματα και ζητήματα:

– **Ισορροπισμός και αντιφατική φυσιογνωμία-** από την μια πλευρά λόγω παραχωρήσεων στο Κόκκινο Δίκτυο και στην δική του αντίληψη περί διεθνισμού άρνηση ενσωμάτωσης στην πολιτική απόφαση του όρου «πάλη για την εθνική ανεξαρτησία» (τον οποίο προτείναμε ως μια ομάδα συντρόφων/ισσών παίρνοντας την πολιτική ευθύνη, και απορρίφθηκε στην Συνδιάσκεψη από την πλειοψηφία), από την άλλη παζάρια και σχέσεις με αμιγώς εθνικιστικά, σωβινιστικά και ξεπερασμένα από την Ιστορία μορφώματα όπως η Χριστιανική Δημοκρατία και το ΕΠΑΜ. Όλα για την άγρα των ψήφων.

– **Εμμονή στο «αντιμνημόνιο» και στρατηγική ρηχότητα.** Είναι απολύτως προφανές ότι η διάκριση Μνημόνιο/Αντιμνημόνιο έχει ξεπεραστεί από τα πράγματα και αποδεικνύεται κιόλας ότι το «αντιμνημονιακό» όταν δεν συνδέεται άμεσα με το μεταβατικό σοσιαλιστικό πρόγραμμα και με την επικαιρότητα ή και αμεσότητα της σοσιαλιστικής/αντικαπιταλιστικής ρήξης είναι ένα σχήμα εύπλαστο που δικαιολογεί κάθε δυνατή στροφή προς τον νεοφιλελευθερισμό. **Σήμερα, το Μνημόνιο στην Ελλάδα είναι η ειδική μορφή ύπαρξης του ελληνικού καπιταλισμού και τίποτε παραπάνω.** Δεν είναι μια επιφάνεια που θα την ξύσεις και θα γυρίσεις σε κάποια κανονικότητα όπως αυτή του 2009. Δεν υπάρχει δυνατότητα για έναν μη μνημονιακό καπιταλισμό στην Ελλάδα ή για μίνιμουμ προγράμματα. Το Μνημόνιο συνεπάγεται σκληρή λιτότητα, κατάλυση της αστικής δημοκρατίας και της εθνικής ανεξαρτησίας, συρρίκνωση της ανάπτυξης ή εναλλακτικά καπιταλιστική ανάπτυξη της «ερήμου». Μόνο ένα θεμελιωμένο αντικαπιταλιστικό και αντιιμπεριαλιστικό πρόγραμμα που δεν θα θέτει για «αύριο» την σοσιαλιστική εξουσία αλλά θα ανοίγει με σαφήνεια τον δρόμο για αυτήν μεθαύριο, μπορεί να κλονίσει το μνημονιακό καθεστώς. Επίσης, το όποιο Πολιτικό Μέτωπο θέσει ζητήματα που εν μέρει και πολύ άτολμα θέτει το Πρόγραμμα της ΛΑΕ (Μονομερής Παύση Πληρωμών και Διαγραφή Χρέους, έξοδος από ευρώ και ΕΕ, κοινωνικοποίηση τραπεζών και στρατηγικών επιχειρήσεων, ανασυγκρότηση με βάση έναν δημόσιο τομέα υπό εργατικό και κοινωνικό έλεγχο) θα είναι ένα Μέτωπο του οποίου τα πολιτικά υποκείμενα δεν έχουν ακόμη αναδειχτεί και συγκροτηθεί και το οποίο θα απευθυνθεί στην κοινωνία και θα την προετοιμάσει **για αντικειμενικά επαναστατικά αιτήματα και επαναστατικές κοινωνικές και πολιτικές διαδικασίες.** Αυτή η προοπτική δεν μπορεί να χαρακτηρισθεί «αντιμνημονιακή» και ούτε καλύπτεται πια από τον εξευτελισμένο στην συνείδηση του ελληνικού λαού όρο «Κυβέρνηση της Αριστεράς», που φέρει όλα τα στίγματα της καταισχύνης και της πολιτικής και κοινωνικής προδοσίας εκ μέρους του μεγάλου τμήματος της ηγεσίας της Αριστεράς. Αυτό δεν σημαίνει ότι η ριζοσπαστική Αριστερά δεν μπορεί να κάνει και μίνιμουμ αντιμνημονιακές αποκλειστικά συμμαχίες. Βεβαίως, και μπορεί. Δεν πρέπει, όμως, να είναι αυτό το στρατηγικό της επίκεντρο.

-Αβασάνιστη εμμονή στην έννοια της «Αριστεράς» και αβασάνιστη χρήση της. Αυτό που συνέβη το καλοκαίρι το 2015 ήταν αποτέλεσμα στρατηγικών λαθών και ανεπαρκειών όλης της Αριστεράς και όχι μόνο μιας «προδοτικής» ηγετικής ομάδας (έλλειψη σχέσης βάθους της πολιτικής Αριστεράς με τα μαζικά κινήματα, κυβερνητισμός/κρατισμός/ υπερκοινοβουλευτισμός, αδιαφορία για τις κοινωνικές ανάγκες, αδιαφορία για την επαναχάραξη μιας σοσιαλιστικής στρατηγικής, πλήρης αδιαφορία για την θεωρία, αδιαφορία για τις συνέπειες στην ζωή των ανθρώπων, αδιαφορία για νέες πειραματικές κοινωνικές πρακτικές, μη κοινωνικοποίηση της πολιτικής, έμφαση στην μηντιακή προβολή και στην υπηρέτηση του «θεάματος»). Είναι απολύτως λανθασμένο να υποστηρίζεις ότι ο μεγάλος όγκος των δυνάμεων της Αριστεράς «πρόδωσε» ή «ξεγελάστηκε» και ουσιαστικά ότι- αφαιρουμένου του ΚΚΕ, το οποίο μάλλον σωστά δεν αυτοπροσδιορίζεται ως Αριστερά- η Αριστερά στην Ελλάδα είναι μόνο «οι συνεπείς δυνάμεις που ακολουθούν την ΛΑΕ» και ίσως και την Ανταρσύα ή και κάποιοι ανένταχτοι. Είτε χρειαζόμαστε μια έννοια πια συνεκτικότερη από τη Αριστερά- και η γνώμη μου είναι ότι αυτό που χρειαζόμαστε είναι ακριβώς η αναζωογόνηση και αναγέννηση **του κομμουνισμού και του κριτικού/ επαναστατικού μαρξισμού, σε γόνιμο διάλογο και με άλλα κριτικά και ανατρεπτικά ρεύματα,** εφόσον αυτό καταστεί δυνατό- είτε αποδεχόμαστε την αοριστία και την πλατύτητα της έννοιας «Αριστερά» (που χωράει ως τέτοια αντικειμενικά και την σοσιαλδημοκρατία καθώς και την λεγόμενη Ευρωαριστερά σε όλη την Ευρώπη, αν δεν είσαι τυφλός) με αποτέλεσμα να είμαστε αντικειμενικά μπερδεμένοι και με μέρος του κόσμου που ακολουθεί το σοσιαλφιλελεύθερο πρόγραμμα με η χωρίς επιφυλάξεις και να προσπαθούμε δύσκολα και σχολαστικά να καθορίσουμε το στίγμα μας. Δεν μπορούμε, όμως, να κάνουμε ταυτόχρονα και τα δύο. Άλλωστε, η ΛΑΕ έχει επιχειρήσει σειρά άκρως αντιφατικών πολιτικών πρακτικών. Από την μια «αδιαλλαξία» προς τους προδότες της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ, από την άλλη **έμπρακτη συμπαραμονή μέσα στο κράτος και στον συνδικαλισμό με «όχι προδοτικές» Συριζικές δυνάμεις**. Σαν αυτό που καταγγέλλεται ως προδοτικό να αποκτά μια ελκτικότητα, να γίνεται συμπαθέστερο, όσο πλησιάζουμε προς το αστικό κράτος και τους υλικούς μηχανισμούς του.

– **Επιπλέον**, δεν μπορεί να υπάρξει κανένα μεταβατικό σοσιαλιστικό πρόγραμμα και κανένα Μέτωπο για την επίτευξή του, αν δεν υπάρχει κάτι αντίστοιχο για την εποχή μας – βεβαίως, όχι το ίδιο με το 1903 και με το κόμμα του Λένιν – με μια **οργάνωση της πολιτικής πρωτοπορίας,** οργάνωση με ιδεολογική ενότητα, με εσωκομματικό καθεστώς δημοκρατικό και με αφομοίωση της κοινωνικής/πολιτικής πραγματικότητας και της σύγχρονης εμπειρίας από τις σύγχρονες καπιταλιστικές κοινωνίες. **Τίποτε τέτοιο δεν υπάρχει στην ΛΑΕ,** κατά την γνώμη μας, αλλά ούτε και έξω από την ΛΑΕ. Το να υποστηριχθεί ότι το Ρεύμα ή η ΔΕΑ ή οι ΑΡΑΝ/ΑΡΑΣ ή η ΠΚΑ ή ακόμη και οι νυν οργανώσεις της Ανταρσύα είναι τέτοιες οργανώσεις της ιδεολογικής και πολιτικής πρωτοπορίας στην ελληνική κοινωνία δεν είναι μια σοβαρή τοποθέτηση, ούτε καν αυτοί που το λένε δεν το πιστεύουν. Είναι μεταβατικά σχήματα προς το καλύτερο ή προς το χειρότερο. Από την άλλη πλευρά, ο συνδυασμός παλαιοκουκουέδικου σταλινισμού, εκ των άνω επαγγελματικής πολιτικής με κοινοβουλευτικό πρόσημο βασικά και «δικαιωματικού φιλελευθερισμού» που αποτελεί και συγκροτεί την ΛΑΕ με βασική την ευθύνη του Αριστερού Ρεύματος είναι ένα «καθεστώς» που αποκλείει έστω και δυνάμει μια τέτοια δυνατότητα συγκρότησης εντός αυτής μιας οργάνωσης της πρωτοπορίας του 21ου αιώνα. Ιδίως, η περιφρόνηση αυτού του χώρου για μια σύγχρονη θεωρία κοινωνικού μετασχηματισμού είναι χαρακτηριστική για ένα γραφειοκρατικό στρώμα επαγγελματικής πολιτικής που ηγείται σε αυτόν καθώς και για ένα επίστρωμα «ακαδημαϊκού αριστερισμού» που έχει προσαρτηθεί στην ΛΑΕ, καλλιεργώντας με τρόπο επίσης άγονο, μηχανιστικό και αβασάνιστο τις δικές του ιδιαίτερες παραδόσεις.

– **Απομάκρυνση από την πολιτική και κοινωνική πραγματικότητα της χώρας και ψυχική μετάθεση σε έναν εικονικό κόσμο.** Εδώ και πολύ καιρό η «Ίσκρα» και άλλα όργανα του Αριστερού Ρεύματος και της ΛΑΕ αποδίδουν την πολιτική αποτυχία της ΛΑΕ σε απολύτως εξωγενείς παράγοντες , στο χτύπημα του συστήματος, στον αποπροασανατολισμό και την χειραγώγηση των ΜΜΕ, στο σαμποτάζ του μονοπωλιακού κεφαλαίου, για το οποίο η ΛΑΕ αποτελεί «μείζονα κίνδυνο» κλπ.

Πρώτον, τι περίμεναν δηλαδή, ότι θα πετύχαιναν κάτι το ανατρεπτικό και το αντιμνημονιακό με την βοήθεια ή έστω την ουδετερότητα των καναλιών και των άλλων μέσων του συστήματος; Πώς θα γινόταν αυτό; Αυτό θα ήταν μια καινοφανής αντίληψη για τις ταξικές συγκρούσεις.

Δεύτερον, αυτή ήταν εσαεί η απολογητική οπτική στην Αριστερά και τις ηγεσίες της που δεν ήθελαν να δουν τις δικές τους ευθύνες για τις μεγάλες και εκκωφαντικές αποτυχίες. Η «αριστερή» ηγεσία της Συμμαχίας των Πέντε (ένα σχήμα Βαβέλ, που θυμίζει έντονα την σημερινή ΛΑΕ) κατέληξε μετά την μεγάλη πολιτική αποτυχία του Νοεμβρίου 1977 στο συμπέρασμα ότι «ο λαός μπορεί και να σφάλλει» («Αυγή» μετά τις εκλογές). Ουσιαστικά, κανοναρχώντας το «σύστημα» η ηγεσία της ΛΑΕ αυτό προλέγει ξανά και ξανά. Ότι λόγω της καταφανούς δικής της πολιτικής αποτυχίας, ο «παραπλανημένος λαός» θα ξανασφάλει και θα ξανασφάλει. «Θα μας ταράξει στα σφάλματα» και όχι στην νομιμότητα που έλεγε ο αείμνηστος Ηλίας Ηλιού. Επιπλέον, τον τελευταίο καιρό αρθρογράφοι της «Ίσκρα» ανακάλυψαν και την πρωτότυπη θεωρία ότι μπορεί να είσαι αφηρημένα κατά του καπιταλιστικού συστήματος χωρίς να στρέφεσαι κατά των συγκεκριμένων πρωταγωνιστών της επιχειρηματικής διαπλοκής και του ντόπιου και ξένου επιχειρηματικού κεφαλαίου, ότι μπορείς ακόμη και να είσαι «αντικαπιταλιστής» χωρίς να είσαι καν «αντιμαρινακιστής» (άρθρο σε Ίσκρα της 19.9.2016). Ενδιαφέρον πάζλ για τον Λένιν και τον λενινισμό, θα ψάξω στα Άπαντα του Λένιν και ίσως και στα «Ζητήματα Λενινισμού» του μέγιστου Ιωσήφ.

– **Πλήρης γραφειοκρατική και αντιδημοκρατική δόμηση.** Η ηγεσία της ΛΑΕ από τον Σεπτέμβριο του 2015 και μετά όχι μόνο δεν ευνόησε την αυτοοργάνωση και την αμεσοδημοκρατική οργάνωση, αλλά αντίθετα, παρέλυσε τη ζωντανή λειτουργία των οργανώσεων και λειτούργησε με ένα ως την Συνδιάσκεψη του Ιουνίου 2016 μη εκλεγμένο/διορισμένο όργανο, το οποίο κυρίως απαρτίσθηκε εκ των άνω από το Αριστερό Ρεύμα και από τις άλλες ομάδες που συνίδρυσαν την ΛΑΕ. Όποιος ή όποια δεν ανήκε σε αυτές τις ομάδες και ειδικά στους ηγετικούς μηχανισμούς τους (και εγώ προσωπικά το βίωσα πολύ έντονα

μετά την αποχώρησή μου από το Αριστερό Ρεύμα την 31.3.2016), δεν είχε και δεν έχει ουσιαστικά καμία πιθανότητα αποφασιστικού επηρεασμού της γραμμής και της φυσιογνωμίας της ΛΑΕ. Επίσης, ο,τιδήποτε το ρηξικέλευθο ή πειραματικό ή στοιχειωδώς κριτικό κατανοείται ως «διαλυτισμός» (έχει μάλιστα επινοηθεί αντί του δόκιμου όρου «λικνβινταρισμός» ο διασκεδαστικός νεολογισμός «διαλυτοποίηση»).

Ακόμη ως προς το Κείμενο Απολογισμού της Εμπειρίας ΣΥΡΙΖΑ, το οποίο προτείναμε, 52 μέλη της ΛΑΕ, προς την Συνδιάσκεψη του Ιουνίου για να γίνει απόφαση της ΛΑΕ, έγινε αρχικά προσπάθεια να μην δημοσιευθεί, και στην συνέχεια στους διαδρόμους αντιμετωπίσθηκε λόγω της κριτικής του στο Αριστερό Ρεύμα ως ένα διασπαστικό και «φραξιονιστικό» κείμενο- σε έναν χώρο όπου ο φραξιονισμός της ηγεσίας είναι απόλυτο και νομιμοποιημένο καθεστώς, φραξιονισμός κατά της βάσης και φραξιονισμός κάθε ομάδας έναντι όλων των άλλων. Όπως έλεγε κάποτε ο μεγάλος γερμανός σκηνοθέτης Βέρνερ Χέρτσογκ «ο καθένας για τον εαυτό του και ο Θεός εναντίον όλων». **Είναι σαφές ότι μια τέτοιου βάθους αντιδημοκρατική και γραφειοκρατική δόμηση μέσα σε μια κοινωνία, όπου η αστική δημοκρατία έχει καταλυθεί και όπου τα δυναμικά και πληττόμενα τμήματα της κοινωνίας (εργαζόμενοι, άνεργοι, κατώτερα μικροαστικά στρώματα, λαϊκή διανόηση κλπ) διψούν για δημοκρατία, δεν έχει καμία απολύτως ελπίδα και πολιτική προοπτική.** Επίσης, έχοντας δει αυτά που εγώ προσωπικά είδα στο διάστημα από τον Αύγουστο του 15 ως τον Ιούλιο του 16, δεν είναι δύσκολο να συνειδητοποιήσει κανείς ότι δεν υπάρχει, δυστυχώς, το ελάχιστο δημοκρατικό και συλλογικό πεδίο για μια θετική αναδιάταξη και μετασχηματισμό της ΛΑΕ.

– **Πολιτική γήρανση, γραφειοκρατισμός και παρακμή.** Δεν θα αμφισβητήσω ότι σημαντικός αριθμός αγωνιστών και αγωνιστριών της ΛΑΕ αναζητά σε αυτό το σχήμα με καλές προθέσεις μια πολιτική εκπροσώπηση και μια ριζοσπαστική πολιτική προοπτική ή ακόμη και μια συλλογική κάλυψη μέσα στην κρίση. Είναι κατανοητό και αποδεκτό. Ούτε θα αμφισβητήσω ότι η ΛΑΕ είναι μια αντιμνημονιακή αριστερή δύναμη, δεν θεωρώ ότι ανήκει στο αντίπαλο στρατόπεδο, θεωρώ ότι είναι πια μια απολύτως λαθεμένη επιλογή μέσα στο δικό μας στρατόπεδο. Είναι ο «δικός μας λάθος παίκτης». Η διαφορετική εκτίμηση των αγωνιστών/τριών της ΛΑΕ που παραμένουν εκεί από την δική μου δεν με καθιστά εχθρικό προς αυτούς τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες, παρά μόνο αρνητικό προς την γραφειοκρατική συν-ηγεσία της ΛΑΕ. Πρέπει, όμως, αν θέλουμε να αποτινάξουμε τον γραφειοκρατικό, αντιδημοκρατικό και «παραδοσιακό» βραχνά στην Αριστερά, να κάνουμε άμεσα μια πολιτική τομή με τα «παραδοσιακά» πολιτικά και φυσιογνωμικά υλικά που μας οδήγησαν στην ήττα . Δεν είναι ιδιώτευση το να διαφοροποιείσαι από μια φθαρμένη, συντηρητική και παραλυτική πολιτική ηγεσία. Δεν θα την ονομάσω «ρεφορμιστική», γιατί εδώ που είμαστε αυτός ο όρος δεν αντανακλά μια κοινωνική και ταξική γείωση, την οποία είχε κάποτε ο ρεφορμισμός. Δεν είναι ιδιώτευση το να εγκαταλείπεις πίσω σου τις λογικές που οδήγησαν στην πολλαπλή ήττα, που συντηρούν την ήττα και θα ξαναφέρουν με μαθηματική ακρίβεια την ήττα, καθώς και τους φορείς τους (την μη στροφή της τότε «αριστερής» αντιπολίτευσης του ΣΥΡΙΖΑ στα 2012-2015 στην κοινωνία, την τροφοδότηση και από την τότε αντιπολίτευση του ΣΥΡΙΖΑ των γραφειοκρατιών στο συνδικαλιστικό κίνημα, στον ιδιωτικό και στον δημόσιο τομέα ακόμη και μετά την διάσπαση, την αντίληψη για την πολιτική σύγκρουση ως σύγκρουση πάντοτε εντός των μηχανισμών και των κομματικών σωλήνων ή ακόμη και αυτών των κρατικών μηχανισμών, την άρνηση της σύγκρουσης ως σύγκρουσης μέσα, από και για τις μάζες).

– Επίσης, πρακτικές όπως αυτές του χαρακτηρισμού της Κομμουνιστικής Τάσης ως ουσιαστικά «ασήμαντης», όταν αποχώρησε από την ΛΑΕ, διαφωνώντας με την γραφειοκρατική της συγκρότηση, ή της αποκοπής «διαφωνούντων» από τις λίστες επικοινωνίας (αναφέρω την προσωπική μου περίπτωση) αναδεικνύουν μια πολιτική λογική αλαζονική και χωρίς κανένα μέλλον.

Τα παραπάνω πολύ σοβαρά πολιτικά ζητήματα και ιδίως το ζήτημα ότι δεν θέλω πια να νομιμοποιώ με την παρουσία μου αυτές τις εσφαλμένες αλλά και φθοροποιές πολιτικές και

φυσιογνωμικές επιλογές, επιλογές με μονιμότητα και διάρκεια, μου επιβάλλουν, για λόγους πολιτικής σοβαρότητας, την αποχώρησή μου από την Λαϊκή Ενότητα. Αυτό διόλου δεν αναιρεί την δυνατότητα κοινών κινηματικών συμπορεύσεων και πρακτικών τόσο με δυνάμεις της ΛΑΕ όσο και με άλλες δυνάμεις και αγωνιστές/τριες της «ριζοσπαστικής Αριστεράς» και του εργατικού κινήματος απέναντι στα Μνημόνια και στην καπιταλιστική διαχείριση της χώρας.

Αθήνα, 26-9-2016